
Halasi Zoltán

A LIFT MONOLÓGJA

Egy hely, ha nem is édeni,
mely néha csendre készítet:
sok részfuvarból érteni
az ingázó egészet.
Tapasztalás? Tudás? Térképezés?
Vak ösztönforgatag?
Meglódulás, lefékezés
küszöb fölött-alatt.

Felszálok és alábukom,
szűk bár az akna-ráma,
megannyi résen és lyukon
kijár-bejár a prána.
Kiséretem; árnymosta, fényöreg
fokok és fordulók –
a ház, a teljes épület
körém függesztve lóg.

Mi múlik rajtam?! Ó, mi *nem*?
A létezésen maszk van;
a tépdésést, én azt viszem
e szögletes palackban.
Korlátok közt magam korlátatlan
fogom fel ami rám esik:
jöhet boldog-boldogtalan,
szíromra morzsa, cseppre csikk.

És amit elnyel, elfeszeng
a száj, a váll, az undor;
hologramként tovább dereng
a szekrényjárta útból:
mozdulatkunkor, tekintetsavar,
önfullánk, félsz-lidérc
fonákja küzd, sebért a var,
az örök virtuálisért.

Emelkedem és süllyedek,
 akár a testhó és a hantok.
 Jelentek földet és eget,
 ahány szint, annyi horizontot.
 Szükségszerű és véletlen köszön
 egymásnak bennem, bosszu, kegy:
 folyton másokba ütközöm,
 csak én maradok ugyanegy.

A HARCMŰVÉSZ

„Télen a húsosok tornatermében,
 nyáron a lőrinci erdőben edzünk.
 Mesterünk T. Neki már neve sincs.
 Mi az a név? Dögcédula. Ha harc van,
 harcolj. Ha meghalsz, halj meg. Így
 mondta: csak ne légy sportituált.
 Ahányszor ütsz, annyiszor lépsz át
 a folyón. Ezt is mondta. És hogy a
 folyó nincs is. Csak a lépés. Volt
 egy régi mester. Ezt is mondta. Az
 egyszerre három folyón lépett át.
 Egymás fölött folytak. Ezt úgy érte
 el, hogy a belső nénje híd lett. Eme-
 letes híd. Úgy is hívták: Vízipagoda.
 És még azt is mondta, hogy mi most
 kicsi pallók, régebbiesen: бүрүк vagyunk.
 Vagyis: nincs távolság, amit le kell
 győzni. Csak ki-ki átsétál a maga nénjén.
 Érted, mire gondolok? Mielőtt ütök,
 a folyóra. Ami nincs. A föld színére,
 így mondta, gondolj. Gondold, hogy
 folyik. És tudod, ez mire jó? Olyankor
 megszűnik a travigáció. És ettől fogva
 a cél az, így mondta, ami magához
 vonzza az átkelőt. Lábnál ugyanígy.
 Gondolás. Folyás. Rúgáshely. Odaível,
 magától, így mondta, a híd. Ki-ki nénje.
 Egész deszantokat viszünk be majd,
 mire mi is szárazvízi pagodák leszünk,
 légiókat. Csak erre már nem szabad
 gondolni. És a harc se harc. Önépítés.
 Ha nem tudnánk, mondta, mondhatja
 focinyelven is: a háló örül a gólnak.”